

Het sterven van de Heer Jezus meedragen in het lichaam

Door Harry Ironside. LHT dd. 8-9-2024

<https://www.lighthouse-trails-research.com/blog/bearing-about-in-the-body-the-dying-of-the-lord-jesus-2/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, inlassen en voetnoten door M.V.

“Wij dragen altijd het sterven van de Heere Jezus in het lichaam mee, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt¹. 11 Want wij die leven, worden voortdurend aan de dood overgegeven om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees”
(2 Korinthiërs 4:10-11)

Dit vierde hoofdstuk van 2 Korinthiërs is de verklaring van de apostel Paulus over de kracht van de bediening. Hij laat ons in deze bezielende verzen zien dat God niet op zoek is naar briljante mannen, niet vertrouwt op welsprekende mannen, zich niet beperkt tot het gebruik van getalenteerde mannen om Zijn Evangelie de wereld in te sturen.

God is op zoek naar **verbroken** mensen, naar mensen die zichzelf hebben geoordeeld in het licht van het kruis van Christus. Als Hij wil dat er iets gedaan wordt, neemt Hij mensen die aan hun einde zijn gekomen en wier vertrouwen niet op zichzelf is, maar op God.

Enkele citaten van Charles Spurgeon

“Wanneer ook God een man wenst groot te maken, breekt Hij hem altijd eerst in stukken”.
“Ziekte is vaak nuttiger geweest voor de heiligen van God dan gezondheid”.

Er waren mensen die het apostelschap van Paulus zelf in vraag stelden, want hij leek hen niet te zijn wat een apostel, volgens hun inschatting van het ambt, zou moeten zijn. Er was niet de pracht en praal of de waardigheid die ze zouden verwachten; hij kwam niet tot hen met grote gezwollen

¹ “Het christelijke leven is niets minder dan het leven van Christus”:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/christelijkeLeven.pdf> . “De Heer moet, zoals in het geval van Paulus wat we in 2 Korinthiërs 12 vinden, Zijn dienstknechten breken, hun dorens in het vlees zenden, hen altijd overgeven aan de dood in elke vorm en gedaante (zie 2 Korinthiërs 4) om hen te brengen tot het bewust zijn van hun eigen volslagen machteloosheid, opdat ze de les zullen leren dat Zijn kracht in zwakheid volbracht wordt. Vandaar dat als we zwak zijn, we juist sterk zijn, omdat het bewustzijn van zwakheid brengt tot, en de voorwaarde is voor, afhankelijkheid. En alleen als we afhankelijk zijn, zijn we sterk met kracht van Hem op Wie we steunen”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Gods-weg-Dennett.pdf> .

woorden, er was geen sprake van iets te doen van wat Hij was naar het vlees, geen aandacht vestigen op zijn natuurlijke bekwaamheid of opleiding; en hierin stond de methode van de apostel Paulus in zeer levendig contrast met de methode die tegenwoordig wordt gevolgd door velen die zich voordoen als dienstknechten van onze Heer Jezus Christus. Deze man ging door de wereld als een **verbroken** man, een nederig man, een man die alleen de glorie van de Heer Jezus Christus en de zegen van zielen zocht, een man die een zeer hoge plaats had kunnen innemen onder de groten en vooraanstaanden van de aarde. Maar hij was een man die ter wille van Jezus dat alles de rug had toegekeerd en kon zeggen:

Maar ik zal mij volstrekt niet beroemen op iets anders dan op het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie de wereld voor mij gekruisigd is, en ik voor de wereld (Galaten 6:14)

Dat kruis sprak van de diepste schande en smaad, en Paulus roemde erin, omdat door het werk dat eraan plaatsvond, zijn ziel gered was, en hij had geleerd dat de prediking van het kruis, hoewel het “voor hen die verloren gaan wel dwaasheid is, maar voor ons die behouden worden, het een kracht is van God” (1 Korinthiërs 1:18). En zo ging hij heen, tevreden om **verbroken** te worden, opdat het licht van de genade van God zou schijnen.

U zult in de verzen 6-7 dit opmerken ...

Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is ook Degene Die in onze harten geschenen heeft tot verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. Maar **wij hebben deze schat in aarden kruiken**, opdat de allesovertreffende kracht van God zou zijn en niet uit ons. (2 Korinthiërs 4:6-7)

Het is gemakkelijk om te zien wat hij in gedachten heeft. Hij denkt ongetwijfeld aan dat zeer treffende voorval waarover we in Richteren lezen, toen Gideon en zijn driehonderd mannen hun leven in handen namen, als het ware aan de dood werden overgeleverd en ten strijde trokken tegen de enorme legers van de Midianieten. Voorwaar, er was geen ander leger uitgerust als dit van Gideon. Ze droegen in de ene hand een bazuin en in de andere een kruik, en in deze kruik was een lamp. Het licht van de lamp was niet te zien, hoewel het al brandde. Het werd niet gezien zolang het in de aarden kruik zat. Ze omsingelden het leger van de Midianieten in het midden van de nacht, en plotse-ling vielen op bevel van hun leider de kruiken op de aarde, en het licht scheen eruit, en de Midianieten sprongen geschrokken op. Ze hoorden de klap en zagen het licht, en dachten dat ze omringd waren door een enorm leger, en ze richtten hun zwaarden op elkaar. Het was God die door Gideon het leger naar de overwinning leidde. **Een kapotte kruik opdat het licht eruit zou schijnen!** De apostel zegt als het ware: “Dat is het! Als je een licht voor God wilt zijn in een wereld als deze, wees dan tevreden om gebroken te worden, om je hoop, je ambities, allemaal aan stukken te laten slaan, en dan kan God je opnemen en je gebruiken om het licht van Christus naar verduisterde harten te brengen.

Verbrokenheid

De kostbare narduszalf kon niet geuren voordat de albasten fles gebroken werd (Markus 14:5)

Als wij niet gebroken worden kan het inwendige, wedergeboren leven nooit aan het licht komen!

Hoe worden wij gebroken? Door verdrukking, door benauwdheid, door de tucht van de Heer, soms door ziekte, door pijn en angst. Dit zijn allemaal de goddelijke methoden om Gods kruiken te breken, zodat het licht mag schijnen tot Zijn lof en glorie. Mensen kunnen ons verkeerd beoordelen, ons verkeerd voorstellen, ons bitter vervolgen; We hebben misschien niet genoeg te eten of te drinken; we kunnen terneergeslagen worden; we kunnen allerlei soorten verdriet lijden; maar het is in orde als het ons verbreekt, opdat God ons des te beter kan gebruiken. En dus zegt hij: **“Wij worden in alles verdrukt, maar niet in het nauw gebracht; wij zijn in twijfel, maar niet vertwijfeld; 9 wij worden vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet te gronde gericht”** (2 Korinthiërs 4:8-9); want in al deze ervaringen dragen we eenvoudig **“het sterven van de Heer Jezus mee in het lichaam, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam geopenbaard zal worden”** (4:10). Hij **“kwam van de volle heerlijkheid van God tot de diepte van ellende van Golgotha”**. Soms zingen we een kleine hymne die altijd het hart beroert. Ik herinner me dat ik dr. Torrey hoorde zeggen dat hij geloofde dat van alle hymnen die in zijn samenkomsten over de hele wereld werden gebruikt, het deze was die het meest gezegend leek te zijn door God voor de mensen. Het is:

Ik geef alles over,
ik geef alles over,
alles aan U, mijn gezegende Verlosser,
ik geef alles over.

Maar die hymne had nooit de aantrekkingskracht die het voor mijn eigen hart zou moeten hebben, totdat ik op een dag merkte dat ik dat refrein veranderde. Ik dacht aan Hem die, hoewel Hij . . .

in de gestalte van God was, het niet als roef beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, 7 maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden. 8 En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood (Filippenzen 2:6-8)

Hij gaf alles op,
Hij gaf alles over,
alles voor mij, mijn gezegende Verlosser,
Hij gaf alles over.

En toen zei mijn hart: **“O Heer, het zal gemakkelijk zijn om het nu de andere kant op te zingen, want wat heb ik op te geven, over te geven, in vergelijking met wat Gij hebt opgegeven om mijn schuldige ziel te verlossen van het afdalen naar de put?”** Het is zoals u en ik van dag tot dag beseffen wat het allemaal voor Hem betekende, dat we in het lichaam het sterven van de Heer Jezus kunnen dragen. Dag na dag sterven aan onze eigen hoop en ambities, sterven aan de goede mening van mensen, **sterven** aan menselijke lof en bewieroking, **aan alles wat het natuurlijke hart vastgrijpt**, sterven in de dood van Jezus aan dit alles, omdat Hij voor ons stierf **opdat “het leven van Jezus in ons lichaam openbaar zou worden”** (2 Korinthiërs 4:10-11).

Je zult merken dat de verzen 10 en 11 erg op elkaar lijken, en toch is het grote verschil dit: vers 10 suggereert iets dat we weloverwogen, bewust doen, terwijl vers 11 iets is dat God voor ons doet. Waartoe zijn wij geroepen? **“Wij dragen altijd het sterven van de Heere Jezus in het lichaam mee”** (2 Korinthiërs 4:10) – onszelf er elke dag aan herinnerend dat Jezus voor ons stierf, **“meedragen in het lichaam”** en omdat Hij voor ons stierf, stellen we onszelf graag in de plaats van de dood voor Hem.

Terugkijkend naar het kruis kon de apostel Paulus zeggen:

Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven (Galaten 2:20)

Maar dit moet dagelijks in de praktijk worden gebracht door mijn genoegens en ambities in de plaats van de dood te stellen. Dat is mijn deel. Maar hier is Gods deel:

Want wij die leven, worden voortdurend aan de dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees (2 Korinthiërs 4:11)

Je zegt tegen God dat je bereid bent om de plaats van de dood met Christus in te nemen, en Hij zal ervoor zorgen; je vertelt God dat je Hem gaat vertrouwen, en Hij zal je geloof op de proef stellen en je laten zien wat het betekent om op Hem te vertrouwen; je vertelt Hem dat je klaar bent om alles aan Hem over te geven, en Hij zal je op de plek zetten waar je begint te ontdekken wat volledige overgave werkelijk betekent. Ik weet niets dat zo'n aantrekkingskracht op het christelijke hart schijnt te hebben als de veelvuldige gedachtenis aan onze Heere Jezus Christus in Zijn dood, en ik denk dat het is omdat Hij beseftte dat het voor ons zo gemakkelijk is om te vergeten, dat Hij tot Zijn discipelen zei, toen Hij hun de gedachtenisviering gaf:

Doe dat tot Mijn gedachtenis (Lukas 22:19)

En de Heilige Geest zei:

Want zo dikwijls als u dit brood eet en deze drinkbeker drinkt, verkondig de dood van de Heere, totdat Hij komt (1 Korinthiërs 11:26)

Elke keer dat we zo worden opgeroepen om de Heer te gedenken, is het een nieuwe uitdaging om onszelf af te vragen: “Gedenk ik Hem alleen maar op een koude, formele, intellectuele manier omdat het gebruikelijk is, of herinner ik me echt in mijn hart Degene die voor mij neerdaalde in de donkere wateren van de dood, en ben ik nu echt klaar om altijd in het lichaam het sterven van de Heer Jezus rond te dragen?”

Wat is het een armzalige zaak om in samenkomsten bijeen te komen om deel te nemen aan het Avondmaal des Heren en dan het gebouw uit te gaan en te vergeten wat het werkelijk allemaal betekent, te vergeten dat onze Zaligmaker stierf, dat wij verbonden zijn met Degene die stierf, en dat Hij ons een voorbeeld heeft nagelaten dat wij Zijn voetstappen moeten volgen — dat wil zeggen, wij moeten altijd in het lichaam het sterven van de Heere Jezus dragen. Dit lijkt mij zeer nauw verbonden te zijn met verschillende verwijzingen naar het Oude Testament waarnaar onze aandacht wordt gevestigd in Hebreëen 11. We lezen:

Door het geloof heeft Jozef bij zijn sterven melding gemaakt van de uittocht van de Israëlieten en heeft hij een opdracht gegeven in verband met zijn gebeente (Hebreëen 11:22)

Hebt u ooit stilgestaan bij de vraag waarom de Heilige Geest dat specifieke voorval uitkoos om bij stil te staan? Hij heeft iets gezegd waar jij en ik waarschijnlijk helemaal aan voorbij zouden zijn gegaan. Wat deed Jozef? “Gaf een gebod over zijn beenderen”. In Genesis 50:25-26 lezen we waar Jozef, in gesprek met de kinderen van Israël, zegt:

God zal zeker naar jullie omzien en dan moeten jullie mijn beenderen van hier meenemen. ²⁶En Jozef stierf toen hij honderdtien jaar oud was; ze balsemden hem en men legde hem in een kist, in Egypte

Dat is het einde van Genesis. Wat een vreemde manier om het boek te sluiten! Maar God wil dat we denken aan de beenderen van Jozef. Ze liggen daar in een kist in Egypte, maar ze moeten naar Kanaän worden gedragen.

In Exodus 13 zien we dat de kinderen van Israël, die beschut zijn door het bloed van het paaslam, op weg gaan naar Kanaän, en we lezen:

En Mozes nam de beenderen van Jozef met zich mee, want die had de zonen van Israël plechtig een eed laten zweren, en gezegd: God zal zeker naar jullie omzien, en dan moeten jullie mijn beenderen hiervandaan met jullie meevoeren (Exodus 13:19)

Wie was Jozef? Hij was de redder van Israël. Als hij er niet was geweest, waren ze allemaal vernietigd in de hongersnood, maar hij was hun redder, en nu zegt hij: “Als je Egypte verlaat om naar Kanaän te gaan, draag je mijn beenderen met je mee”. Toen ze weggingen, waren ze heel voorzichtig om te doen wat hun werd opgedragen, en helemaal door het zand van de woestijn, waar die grote karavaan ook ging, droegen ze altijd in het lichaam het sterven van Jozef mee.

Ik meen die grote stoet te zien kronkelen over de heuvels; en de Amalekieten en de Midianieten, die hen verwonderd aanzien, zeggen: “Wat is dat voor een vreemde donkere kist?” Weldra roepen zij een Israëliet en vragen hem, en hij zegt: “Eens waren wij in grootste nood; als God ons niet genadig was geweest, zouden we zijn achtergelaten om te sterven, maar Hij heeft een redder voor ons

verwekt, een van onze eigen mensen; zijn naam was Jozef en hij heeft ons verlost; Jozef heeft ons gered. Maar onze redder is gestorven en we marcheren verder naar het land dat onze God ons heeft gegeven, en totdat we daar zijn, dragen we het gedenkteken van de dood met ons mee, de beenderen van Jozef. We kunnen hem nooit vergeten; Hij stierf, maar we hebben de gedenktekens nog”. En na verloop van tijd, toen zij het land bereikten, toen zij aankwamen op de plaats die God Zelf voor hen had uitgekozen, wordt ons verteld dat, nadat al het andere op de juiste wijze was verzorgd,

En de beenderen van Jozef, die de Israëlieten uit Egypte meegenomen hadden, begroeven zij in Sichem, op het stuk land dat Jakob voor honderd geldstukken gekocht had van de zonen van Hemor, de vader van Sichem. Het was namelijk erfelijk bezit van de zonen van Jozef geworden (Jozua 24:32)

Het was niet meer nodig om de beenderen van Jozef door de woestijn te dragen, want ze waren nu thuis. En, geliefden, u en ik gaan verder door de woestijn van deze wereld, we zullen spoedig Thuis zijn, maar totdat we daar aankomen, worden we opgeroepen om het sterven van Jezus in het lichaam rond te dragen, en als we Hem gedenken in het breken van het brood en het drinken van de beker, moeten we ons eigen hart uitdagen: Kijken we gewoon objectief naar dat kruis en zeggen we: “Daar stierf onze Verlosser”, of proberen we dag na dag praktisch duidelijk te maken dat Zijn dood meer voor ons betekent dan alles waar deze wereld zich in beroemt?

Zie ook:

- Over het belang van verbrokenheid in “De vrijmaking van de geest”:
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/vrijmaking-hoofdstuk1.pdf>
- “Het christelijke leven en hoe dit moet geleefd worden”:
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/christelijkeLeven.pdf>
- “Gods weg tot rust, kracht en toewijding”:
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Gods-weg-Dennett.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm